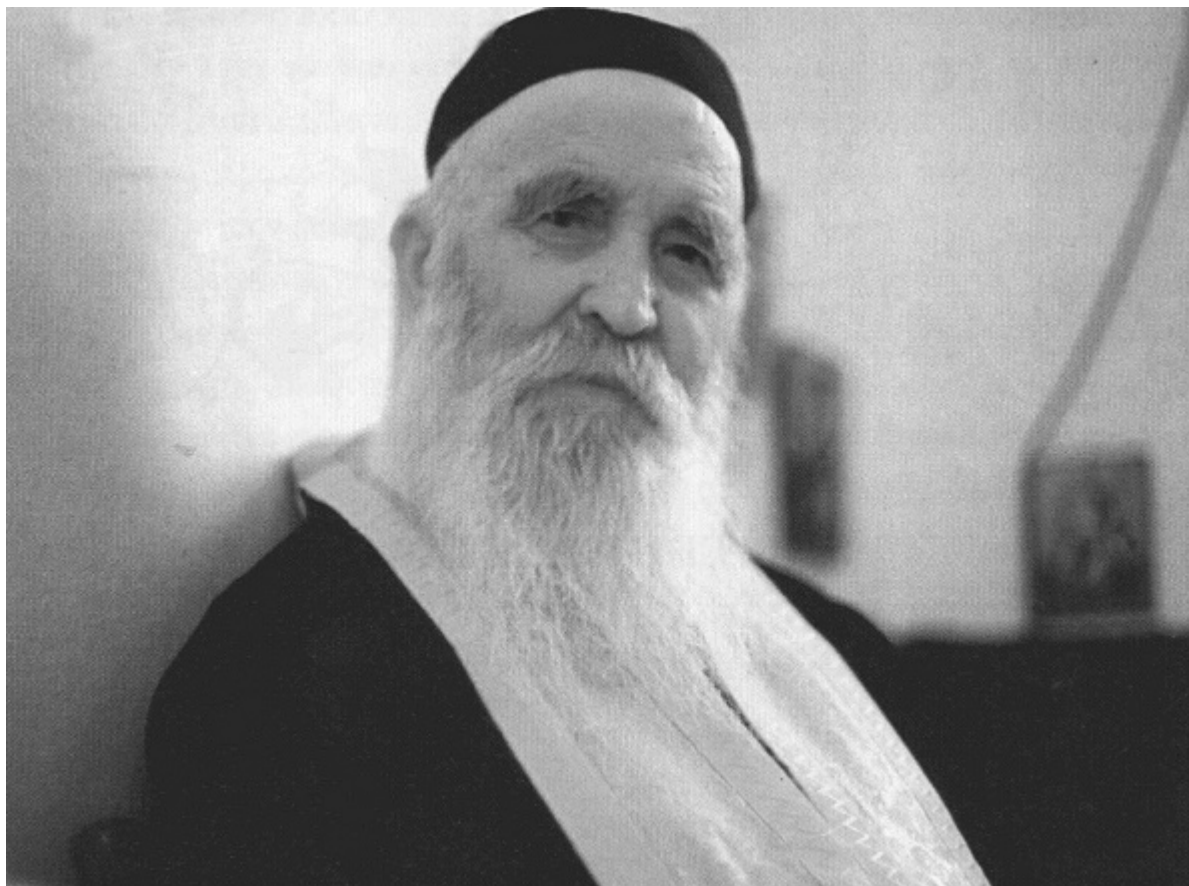

Ο π. Φιλόθεος Ζερβάκος († 8 Μαΐου) και ο θάνατος που οπισθοχώρησε

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Την 17 - 3 - 1967 εις την κλινικήν «ΝΙΚΑ» έφερα στον κόσμον ένα υγιέστατο αγοράκι το οποίο ζύγιζε 4 κιλά περίπου. Και λέγω υγιέστατο διότι έτσι μου είπε ο παιδίατρος της κλινικής κ. Δουρίδας. Μετά 6 ημέρες παραμονής μου στην κλινική εξήλθα κρατώντας στην αγκαλιά μου τον μοναχογιό μου. Στο σπίτι εφρόντιζα το παιδί σύμφωνα πάντοτε με τις οδηγίες του ιδίου παιδιάτρου. Επειδή ήμουν εργαζόμενη και η άδειά μου πλησίαζε να τελειώση πήγα στο ΙΚΑ περιοχής ΚΑΜΠΑ να ζυγίσω το μωρό και να πάρω νέες οδηγίες.

Από εδώ και πέρα όλα άλλαξαν μονομιάς. Η παιδιάτρος κ. Παναγιωτάκη εξετάζοντας το μωρό είπε: «το μωρό είναι άρρωστο· έχει ηπατοσκληρομεγαλία, έχει και πυρετό γι' αυτό δεν τρώει. Πρέπει να εισαχθή στο Νοσοκομείον Παίδων». Έμεινα άφωνη!! δεν πίστευα τα όσα είχα ακούσει. Στενοχωρημένη πήρα ταξί και πήγα στο Νοσοκομείον Παίδων Αγ. Σοφία στα εξωτερικά ιατρεία. Ο παιδιάτρος ενέκρινε αμέσως την εισαγωγήν του « 15 - 5 - 1967».

Την επομένην ημέρα άρχισαν οι αιματολογικές εξετάσεις, των οποίων τα αποτελέσματα δεν ήταν καθόλου ευχάριστα. Ο ιατρός μου είπε: «το παιδί σας, είναι βαρειά, έχει ηπατοσκληρομεγαλία. Δεν παίρνει βάρος διότι δεν καταπίνει. Είναι εξαντλημένο από τον πυρετό γι' αυτό δεν ανοίγει και τα ματάκια του. Δεν μπορούμε δυστυχώς να κάνουμε τίποτα, στο αίμα του έχει μεσογειακή αναιμία - δρεπανοκυτταρική. Θα χρειαστή να το μεταγγίσωμε». Εγώ ερωτώ: «αυτό θα γίνεται τακτικά;». «Δεν γίνεται διαφορετικά. Τα παιδιά αυτά έτσι μεγαλώνουν αν ζήσουν, με μεταγγίσεις, παίρνοντας μια μογγολοειδή μορφή».

Φοβερά απελπισμένη έφυγα απ' το Νοσοκομείο για να πάρω τηλέφωνο τον άνδρα μου και να του πω τα συμβαίνοντα. Από κοινού αποφασίσαμε την βάπτισιν του παιδιού μας η οποία και εγένετο την 19 - 5 - 1967 με ανάδοχον τον κ. Αθανάσιον Κούμπουλα και με τον εφημέριον του Νοσοκομείου. Το μυστήριον έγινε διά

ραντίσματος δίδοντας το όνομα ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

Μετά δύο ημέρες από την βάπτισιν 21 - 5 - 67 η αδελφή μου κ. Φιλιώ Πιτσιδοπούλου μου είπε: Ευσταθία, πάμε στην οδόν Μακεδονίας. Έχει έλθει από την Πάρο ο πατήρ ΦΙΛΟΘΕΟΣ ΖΕΡΒΑΚΟΣ. Να σταυρώση το παιδί; Έτσι και έγινε. Βρήκαμε τον άγ. Γέροντα να κάθεται στην πολυθρόνα του ήρεμος και γαλήνιος. «Καλώς τες» μας ευλόγησε. Έπεσα στα πόδια του γονατιστή και με λυγμούς τον παρακαλούσα να πάμε στο Νοσοκομείο να σταυρώση το παιδί μου. Ο άγ. Γέροντας ακουμπώντας το χέρι του στοργικά στο κεφάλι μου λέγει: δεν χαίρεσαι που θα πάη κοντά στον Χριστό αγγελούδι; — Όχι, όχι, ανεφώνησα τρομαγμένη, θέλω να ζήση. Σε παρακαλώ άγ. Γέροντα πάμε να το σταυρώσης για να γίνη καλά. Αν πάλι είσαι κουρασμένος προσευχήσου από εδώ, το ίδιο είναι, σε παρακαλώ. Σηκώθηκε και μου λέγει: «Περίμενέ με, πάω να ντυθώ».

Στο Νοσοκομείο που φθάσαμε βρήκα τον άνδρα μου να κάθεται κοντά στο κρεβατάκι του και να το κοιτάζει με απέραντη απελπισία. Μια ασθενική αναπνοή έδειχνε πως το παιδί ζούσε ακόμη. Ο άγ. Γέροντας το πλησιάζει, προσεύχεται και το σταυρώνει με το σταυρό που έφερε επάνω του. Εν συνεχεία τοποθετεί την εικόνα της Παναγίας στο μαξιλαράκι του και ω Θεέ μου, το μωρό ανοίγει τα μέχρι τότε σφαιρισμένα ματάκια του για μια μόνο στιγμούλα κοιτάζοντας την κίνησιν του χεριού του άγ. Γέροντος.

Πλησιάζω κλαίγοντας και τον ερωτώ: «και τώρα τι να κάνω; Να το αφήσω να πεθάνη εδώ; Ή να το πάρω σπίτι μου;». «Όχι θα σου το δώσουν οι γιατροί σε 2 - 3 ημέρες, αλλά στον χρόνο επάνω θα μου το φέρης στην Πάρο. Θέλω να το ξανασταυρώσω». Αυτά τα λόγια άφησαν άναυδους όλους όσους είχαν μαζευτεί εκεί από περιέργεια. Μια νοσοκόμα του λέγει: «τι είναι αυτά παπούλη; Το παιδί είναι στα τελευταία του. Ίσως να μην προλάβουν οι γιατροί να του κάνουν απόψε την μετάγγισιν». Και ο άγ. Γέροντας κούνησε το κεφάλι του λέγοντας: «άλλα σκέπτεσθε εσείς και άλλα η Παναγία» και έφυγε.

Εγώ έμεινα κοντά στο παιδί. Ο πυρετός την νύκτα ανέβηκε στους 39 -40 βαθμούς, είχε δυσκολίες στην αναπνοή. Η διανυκτερεύουσα ιατρός με συνεβούλευσε να βρέχω τα χείλη του με λίγο τσάι ενώ εκείνη προσπαθούσε να του ανοίξη το στοματάκι του για να πιή αντιπυρετικό. Έτσι πέρασε όλη η νύκτα. Το πρωί ο πυρετός είχε κατέβει στα φυσιολογικά όρια. Το μωρό είχε ανοίξει τα ματάκια του και έκλαιγε δυνατά. Η νοσοκόμα που ήλθε στην παράκλησίν μου, μου είπε να το ζυγίσω πρώτα και μετά αν μπορείς τάϊσέ το. Αφού το ζύγισε έκπληκτη μου λέει: περίεργο, πήρε 100 γρ. βάρος. Πως είναι δυνατόν αφού είναι νηστικό 2 μέρες; Και το ξαναζύγισε για να δη μήπως έκανε λάθος, το σημείωσε στο φύλλο νοσηλείας,

μου έδωσε ένα μπουκάλι γάλα και έφυγε για να ενημερώση την προϊσταμένη.

Μας κάλεσε ο κ. Δοξιάδης το μεσημέρι της ίδιας ημέρας και μας είπε: Τι εμεσολάβησε από χθες μέχρι σήμερα και το παιδί πήρε τόση καλυτέρευση; Μοιάζει σαν να μην πέρασε τόση ταλαιπωρία. Φυσικά την απάντησίν μας δεν την πίστεψαν οι γιατροί. Την τρίτη ημέρα μας έδωσαν εξιτήριο με την ένδειξιν αναιμία; Φεύγοντας από το Νοσοκομείον πήγα στον άγ. Γέροντα να τον ευχαριστήσω, ακούμπησα δακρυσμένη στα γόνατά του και του είπα: «Άγιε, το παιδί μου σας ανήκει». Και ο Άγιος απαντά: «κράτησέ το, αλλά να φροντίσης να μεγαλώση σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Έχε την ευλογία της Παναγίας και του Χριστού. Έχετε την ευχήν μου».

Την 28 - 11 - 1967 ο Άγιος ονόμασε το μικρό Γεωργάκη ΜΩΥΣΗ - ΘΕΟΣΩΣΤΟ. Σήμερα ο Θεόσωστος είναι 13 ετών χωρίς η ασθένειά του να τον ενοχλή. Στις 27 - 8 - 1978 πήγαμε για ευλογία στο Ιερό Ησυχαστήριο Θαψανών όπου ο Άγιος χάρισε στον Θεόσωστο έναν ξύλινο Σταυρόν με τον Εσταυρωμένον. Ο Θεός, η Παναγία και ο Άγ. Νεκτάριος διά του άγ. Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου έκαναν το θαύμα τους. Δοξάζω τον πανάγαθον Θεόν και την Παναγίαν Θεοτόκον παρακαλώντας να μας προστατεύουν.

Οι γονείς του Θεοσώστου: Ανδρέας και Ευσταθία Μπρούμα, Κρέμου 22 Καλλιθέα, Αθήναι.

Πηγή: Ο Όσιος Φιλόθεος της Πάρου. Ένας ένθεος ασκητής - Ιεραπόστολος (1884-1980). Μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου. Ιερόν Ησυχαστήριο Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης, Θαψανών Πάρου. Σελ. 267-270.